

Sofia

Kamoš obor

Obor krvoflaškár

Kráľovná Anglicka

Veliteľ
armády

Veliteľ
letectva

Smradohorky

„Ale ak neješ ľudí ako ostatní obri,“ povedala Sofia, „z čoho žiješ?“

„To je môj zarážajúcozložitý problém,“ odpovedal Kamoš obor. „V tejto prekliatozapadnutej Krajine obrov také chutné jedlá ako ananásy a prasoslimáky jednoducho nerást. Tu nerást nič okrem jedinej protivnochabej zeleniny. Voláme ju smradohorka.“

„Smradohorka!“ vykrikla Sofia. „Taká vec predsa nejestvuje.“

Kamoš obor sa pozrel na Sofiu a usmial sa, pričom odhalil svojich dvadsať hranatých bielych zubov. „Včera,“ povedal, „sme neboli veriaci na obrov, však? Dnes my neveriť na smradohorky. A to len preto, že sme doteraz niečo také naozaj *nevideli* na naše dva vlastné slimáčky, myslíme si, že to neexistuje. A čo tak napríklad veľký vymačkaný lúčnoskákač?“

„Prosím ťa, prepáč?“ povedala Sofia.

„A čo hrbovrtič?“

„Čo to je?“ opýtala sa Sofia.

„A plášťolotor?“

„Plášťo čo?“ nerozumela Sofia.

„A krehkomazlenec?“

„To sú zvieratá?“ neveriaco krútila hlavou Sofia.

„To byť *bežné* zvieratá,“ povedal Kamoš obor pohrdavo. „Ja nebyť veľmi vševediaci obor, ale zdá sa

mi, že ty byť úplne ničnevediaci ľudská kapusta. Tvoj mozog je plný bahnovlny.“

„Myslíš bavlny,“ opravila ho Sofia.

„Čo si myslím a čo hovorím, byť dve odlišné veci,“ oznámil Kamoš obor dosť dôležito. „Teraz ti ukážem smradohorku.“

Kamoš obor trhnutím otvoril masívnu skriňu a vytiahol tú najdivnejšie vyzerajúcu vec, akú Sofia ešte nikdy nevidela. Bola asi o polovicu dlhšia ako priemerný človek, ale omnoho hrubšia. Okolo obvodu bola taká hrubá ako detský kočiari, celá čierna s pozdĺžnymi bielymi pásmi. A pokrytá hrubými hrčkami.

„Tu je tá nechutová smradohorka!“ kričal Kamoš obor a mával ňou dokola. „Ja ju nenalúbiť! Ja ju opovrhať! Ja ju odmávať! Avšak pretože ja odmietam pahlať človečie kapusty ako ostatní obri, musím namiesto toho stráviť svoj život žraním protivno-chabej smradohorky. Ak nie, nebudem nič len ston a koža.“

„Myslíš *kosť* a koža,“ povedala Sofia.

„Ja *vedieť*, že to byť *kosť*,“ povedal Kamoš obor. „Ale, prosím ťa, cháp, že ja si nemôžem pomáhať, ak niekedy hovoriť veci trochu pokrútené. Ja sa snažiť byť celý čas najlepší.“ Kamoš obor zrazu vyzeral taký opustený, že to Sofiu celkom rozľútosťilo.

„Je mi ľúto,“ povedala. „Nechcela som byť k tebe nespravodlivá.“

„V Krajine obrov nikdy nebývali školy, v ktorých by som sa naučil hovoriť,“ povedal Kamoš obor smutne.

„A nemohla ťa učiť tvoja matka?“ opýtala sa Sofia.

„Moja *matka!*“ rozkričal sa Kamoš obor. „Obri nemajú matky! *Toto* ty určite *vedieť*.“

„To som *nevedela*,“ povedala Sofia.

„Kto kedy počul o *obryni!*“ vykričol Kamoš obor a mával smradohorkou okolo svojej hlavy ako lasom. „Obryňa nikdy neexistovala! A nikdy ani nebude. Obri byť vždy len muži!“

Sofia sa začala cítiť zmätená. „V tom prípade,“ zaváhala, „ako si sa narodil?“

„Obri sa nenarodiť,“ odpovedal Kamoš obor. „Obri *sa zjaviť*, a to je všetko, čo sa dá k tomu povedať. Oni sa jednoducho *zjaviť*, tak isto ako slnko a hviezdy.“

„A kedy si sa zjavil?“ opýtala sa Sofia.

„Ako, preboha, by som teraz mohol vedieť takúto vec?“ povedal Kamoš obor. „Bolo to tak dávno, že som ešte nevedel počítať.“

„Chceš tým povedať, že dokonca ani nevieš, *koľko* máš rokov?“

„Žiadny obor to nevedieť,“ povedal Kamoš obor. „Jediné, čo ja o sebe vedieť, je, že ja byť veľmi starý, veľmi veľmi starý a povrásnený. Asi taký starý ako zem.“

„A ako obri umierajú?“ opýtala sa Sofia.

„Obri nikdy nezomierajú,“ odpovedal Kamoš obor. „Niekedy obor zrazu len zmizne a nikto sa nikdy nedozvedieť, kam odišiel. Ale väčšina nás, obrov, jednoducho ide ďalej a ďalej ako potulovací časokrútiči.“

Kamoš obor, ktorý stále držal vo svojej pravej ruke odpudzujúcu smradohorku, si teraz vložil jeden koniec do úst a odhryzol si z nej poriadny kus. Začal ho chrúmať a hluk, ktorý pritom robil, znel ako praskanie kusov ľadu.

„Je to hnusovaté!“ prskal, hovoril s plnými ústami a veľké kusy smradohorky lietali ako strely smerom k Sofii. Sofia skákala po stole a uhýbala sa pred nimi.

„Je to nechutnovaté!“ bublal Kamoš obor. „Je to zvracajúce! Je to hnilovaté! Je to červovité! Ochutnaj sama túto páchnujúcu smradohorku!“

„Nie, ďakujem,“ povedala Sofia a o krok ustúpila.

„Jediné, čo tu budeš odteraz robiť kolom-dokola, je od hladu niečo hltáť, takže by si si mohla na smradohorku zvyknúť,“ povedal Kamoš obor. „Poďme, ty mrňavkastý slimáčik, poďme!“

Sofia si trošku odhryzla. „Fúúúúúúúú!“ vyprskla. „Ach, nie! Ach, beda! Ach, pomoc!“ Rýchlo to vyplula. „Chutí to ako žabia koža!“ zasyčala. „A hnilá ryba!“

„Ešte horšie!“ kričal Kamoš obor a hučal od smiechu. „Mne to chutiť ako čvachtomačka a slizogauner!“

„Naozaj to musíme jesť?“ povedala Sofia.

„Áno, pokiaľ sa nechceš stať taká chudá, že sa rozplynieš v uchu.“

„Vo vzduchu,“ opravila ho Sofia. „Ucho je niečo celkom iné.“

V očiach Kamoša obra sa opäť zjavil ten smutný, ale roztomilý výraz. „Slová byť pre mňa po celý život,“ povedal, „ách, taký trhavošteklivý problém. Takže sa jednoducho musíš snažiť byť trpezlivá a prestať ma satirovať. Ako som ti hovoril predtým, presne viem, ktoré slová chcem povedať, ale akýmsi spôsobom mi stále kľukoklikyhákujú dokola.“

